

heder i Bejen herfor, og jeg for mit Vedkommende skal ogsaa være tilbøjelig til at mene, at det mulig vilde være noget vilkaarligt, at det kunde føre til uheldige Forhold, at der ubetinget skal holdes Afgang for at give Sognebaandsløsernes Præst Udgang til at holde Prædiken.

Saaledes er, som sagt, min Stilling til Lovforslaget. Hvis det ærede Ting har faaet det Indtryk, at jeg stiller mig uvillig over for denne Sag, er det en stor Festtagelse. Jeg skal meget godt yde min Medvirksomhed til en Reform paa dette Omraade, men jeg gentager, hvad jeg udtalte ved denne Sags første Behandling, at vi ikke kunne forlade det kirkelige Grundlag, som vi for Tiden have paa dette Omraade, og de Reformers jeg for mit Vedkommende kunde skride til at foreslaa, vilde ubetinget hvile paa dette Grundlag som Udgangspunkt.

Ordføreren (M. Nielsen): Jeg maa allerførst gøre det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (God) en Undskyldning fordi jeg lagde, at han spøgte. Jeg ved godt, at det ærede Medlem i Reglen ikke bruger den spøgende Taleform, men denne Udtalelse om Reformationen i dette overordentlig jævne Forhold, forekommer mig dog at være saa ejendommelig, at jeg troede, at det ærede Medlem havde gjort en Undtagelse fra Reglen. Nu hører jeg, at det har det ærede Medlem ikke gjort, at han virkelig har været alvorlig. Men jeg vil dog sige, at Grundlovens Paragraf om Religionsfrihed er vel en nok saa betydelig Forholdsregel som dette lille Lovforslag, og den kom dog efter Reformationen. Jeg synes ikke, at det ærede Medlem er kommen videre end til at fremsætte Paastanden om, at dette er et meget betydeligt Skridt. Og samtidig med at paastaa dette indrømmer det ærede Medlem, at han i Grunden ikke har nogen sikker Forstaaelse af det hele Forhold, ikke er tilstrækkelig inde i det til at kunne lovgive om det. Jeg finder ikke, at det passer nøje sammen: paa den ene Side at sige, at det er en alt for vidtgaaende Forholdsregel, og paa den anden Side at sige, at for øvrigt er man ikke inde i denne Sag. Jeg mener — jeg er ganske vist der i Strid baade med den højtærede Kultusminister og med de to ærede Windretal, men heldigvis dog i god Overensstemmelse med Udvalgets Flertal — at have paavist, at det i og for sig er en logisk Udvikling af Loven af 25de Marts 1872, og jeg kan ikke indrømme den højtærede Kultusminister, at Flertallet ikke skulde have handlet klogt i at fremstille det

som en logisk Udvikling. Man gør altid klogt i at fremstille en Sag, som man ser paa den, og Flertallet mener nu, at det kun er et lille Skridt frem fra det Standpunkt, vi nu staa paa. Jeg skal i øvrigt indrømme den højtærede Kultusminister, at man selvfølgelig ikke har nogen Garanti for, at de 10 Familiefædre, der begære Kirken til Brug, ere kirkeligisindede, men man har dog i og for sig mere Garanti derfor end for, at Halvdelen af de stemmeberettigede i et Sogn ere det. Den højtærede Minister mener — og det kan jeg fra den ærede Ministers Standpunkt godt forstaa — at Lovforslagene i al Almindelighed bør forelægges af Regeringen. Jeg indrømmer, at Lovforslag af større Betydning bør forelægges paa denne Maade, men jeg indrømmer det ikke ved Lovforslag af saa ringe Rækkevidde som dette. Maaſte jeg, inden jeg slutter, maa gøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Bonfild (Paulin). Det ærede Medlem udtalte — jeg synes endog i ret stærkt Ord — at der kunde ligge noget, som lignede en Insinuation, i en Bemærkning i Udvalgets Betænkning, nemlig i Udtalelsen om, at naar man holder Kirkerne lukkede for Indremissionærer, „vil disses Forlyndelse lettere mere og mere glide ud i det sekteriske, end dersom man aabner Kirkerne for dem.“ Men der skal aldeles ikke ligge nogen Insinuation deri. Jeg taler kun ud fra en Erfaring, som det ærede Medlem ogsaa vil være kendt med. Hvad mon Grunden kan være til, at den indre Mission holder denne Bevægelse her hjemme saa stærkt knyttet til Præster indenfor Folkekirken, og at man ikke paa nogen Maade vil ud af den Ordning, hvorved der i Retningens Bestyrelse sidder Præster i Folkekirken? Det er netop for at knytte den saa stærkt til Folkekirken som muligt. Det ærede Medlem vil kunne spørge de fremragende Medlemmer i denne Retnings Bestyrelse, og han vil faa det samme Svar, som jeg har faaet, at det er, fordi vi frygte for, at denne Bevægelse, naar vi ikke knytte den stærkt til os, skal løbe ud i det sekteriske. Men en Maade at knytte Indremissionærerne til Kirken paa, er ogsaa dette at aabne Folkekirken Kirker for dem. Saa vidt jeg kan forstaa, sympatiserede det ærede Medlem stærkt med denne Retning, og jeg forstaa derfor ikke, hvorfor han ikke vilde have Kirkerne aabnede for de saakaldte Indremissionærer. I alt Fald vil jeg sige, at selv om det ærede Medlem ikke skulde billige, hvad jeg her har udtalt, har jeg ikke paa nogen Maade villet insinuere noget, og det har jeg ogsaa saa lidt Udgang til, da jeg ikke kender den indre Missions indre Liv og er ukendt med For-